

Viimeiset kesän kiertueet Suomessa

Joonan ja Helenen lähettikirje,
heinäkuu / 2024

Tervehdys, rakkaat ystävät!

Olen joutunut kirjoittamaan lähetystyötä tehdessäni monta vaikeaa kirjettä. Kirjeet ja niiden sanoma on ollut vaikea siksi, että ne eivät ole olleet vain työluetteloita, vaan pikemminkin olen halunnut kirjoittaa ajatuksistani, elämästä ja ihmiseksi olemisen ilosta ja kivusta Jumalan armon hoidossa. Ehkä vaikeinta on kirjoittaa asioista, joita pelkää ja häpeää, vaikka itse opettaa työkseen Jumalan armosta. Tätä pohtiessani huomaan muistelevani nuoruuttani, jolloin koin Jumalan armon erityisellä tavalla teini-iässä. Tätä hetkeä voisin kuvailla eräällä tavalla uskoon tulemisena tai uskon kokemuksena. Osa teistä on kuullut tarinan, mutta kertaan sen lyhyesti joka tapauksessa. Olin noin 17-vuotias ja olin Ryttylässä nuorten kristillisillä kesäjuhlilla. Tapahtumaan oli kutsuttu eräs australialainen evankelista, joka piti päivällä raamattuopetuksen. Tilaisuuden jälkeen hän tarjoutui rukoilemaan niiden puolesta, jotka sitä erityisesti toivoivat. Halusin että hän rukoilee puolestani ja niinpä jäin odottelemaan vuoroani. Kun evankelista lopulta tuli luokseni, hän ensi töikseen kehotti minua tunnustamaan syntini Jumalalle. Siinä hetkessä minuun iski häpeä ja pelko: En halunnut menettää kasvojeni hänen edessään ja siksi jouduin sielussani kiivaaseen taisteluun. En ymmärtänyt, että juuri häpeä omasta olemuksestani sitoi minut syyllisyyden tunteeseen ja siten myös epäuskon eli epäluottamuksen syntiin.

Kuvassa: Jätimme Bangkokissa hyvästit ystäville ja koirapuiston kavereille. Saimme kaikki koirapuiston jengin nelijalkaiset ystävät yhteiskuvaan

Kuvassa: Saarnasin viimeistä kertaa Laksin seurakunnassa pääsiäissunnuntaina. Ehkä juuri tämän seurakunnan kautta ymmärsin, kuinka tärkeää on että lähetystyöntekijä juurtuu matkustavan työn lisäksi johonkin yhteisöön. Ikävä kyllä emme koskaan saaneet panostaa Thaimaan työhön täysillä, sillä emme onnistuneet saamaan kirkon kanssa toimivaa työsopimusta. Tästä huolimatta olen kiitollinen jokaisesta hetkestä tässä lämpimässä seurakunnassa. Sisareni Anna perheineen oli myös kylässä tuona sunnuntaina. He ovat itse lähetystyössä nykyään Japanissa!

Jumala ei kuitenkaan hylännyt minua siinä taistelussa. Hän ei antanut minulle valinnanvaraa ja pakotti suuni tunnustamaan syntejäni ja siten myös antamaan häpeälleni sanojen muodon. Omia syntejäni sanoittaessani häpeän ja epäuskon valta murtui sydämessäni ja synnintunnustuksen jälkeen sain kuulla evankelistalta suloiset ja vapauttavat sanat: "Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi Jeesuksen Kristuksen nimessä!"

Koin siinä hetkessä valtavan voimakkaan ilon ja vapauden tunteen enkä ollut koskaan aiemmin tuntenut oloani niin keveäksi. Huomasin myös siinä samassa, kuinka voimakkaasti häpeä kahlitsi minua ja esti minua näkemästä Jumalan armon suuruutta. En ollut aiemmin edes ymmärtänyt olevani häpeän näkymättömässä vankilassa.

Synti on sitä, että emme uskalla antaa omaa heikkouttamme ja kipua Jeesukselle, vaan paradoksaalisesti pidämme kiinni kivusta ja kärsimyksestäämme häpeän tähden. Synnin ydin ei sinänsä ole siinä, että rikommeko kymmentä käskyä vastaan, vaan loppujen lopuksi sielumme rauha riippuu siitä, uskommeko Jumalan olevan armollinen. Tuomion pelko ja oman kasvojen menettämisen häpeä vie ihmisen hengelliseen tilaan, jolloin ei enää uskalla luottaa Jumalan rakkauteen taikka ihmisten armollisuuteen. Jeesus opettaa Johanneksen evankeliumin 16. luvussa Pyhän Hengen työstä ihmisessä näin:

Kuvassa: Joku teistä muistaneekin, että aloitimme lähetystyön Virossa. Työskentelin tuolloin Tarton Maarian seurakunnassa ja keräsimme jatkuvasti rahaa kirkkorakennuksen remonttia varten. Kirkkohan oli muutettu neuvostoaikana urheilusaliksi.

Tänään on kirkon torni ja tornin julkisivu sekä sisätilat remontoitu kauniisti. On ilo nähdä, kuinka vuosia sitten aloitettu työ kantaa hedelmää. Seurakunnan sisäinen elämä on kuitenkin tärkeämpi kuin kirkkorakennus. Rukoilemme seurakunnan puolesta ja toivomme, että ilosanoma kaikuisi koskettavasti taas näiden seinien sisällä ja sieltä koko kaupunkiin.

Mutta mentyäni pois minä lähetän hänet luoksenne, ja hän tulee ja paljastaa, että maailma on väärässä, hän paljastaa, mitä on synti, mitä vanhurskaus ja mitä tuomio. Synti on siinä, että ihmiset eivät usko minuun, vanhurskaus tulee julki siinä, että minä menen Isän luo ettekä te enää näe minua, ja tuomio on siinä, että tämän maailman ruhtinas on tuomittu. (Jh 6:7-11)

Jeesukseen uskomisen tarkoittaa ennen kaikkea Jumalan armoon luottamista. Vaikein vihollinen tässä on epäusko, joka nousee häpeästä. On tärkeää ymmärtää, että syyllisyys vie ihmisen parannukseen, mutta häpeä ajaa ihmisen eristäytymään rakkaudesta ja sulkee ihmisen yksinäiseen vankilaan. Se on vankila, jossa ovi on koko ajan avoinna, mutta ihmisellä ei ole rohkeutta astua sieltä ulos. Vain Jumalan armo voi pelastaa ihmisen häpeän vankilasta ja antaa rohkeuden astua ulos, hyväksyä oman heikkoutensa ja iloita pelastuksen lahjasta. Kirjoitan tästä tärkeästä aiheesta siksi, että omassa elämässämme on tapahtunut suuria muutoksia. Olemme Helenen kanssa yhteisesti päättäneet, että eroamme ja jatkamme kumpikin elämäämme erikseen. Tämä päätös on ollut pitkä prosessi, mutta olemme ajatelleet että näin meillä molemmilla on mahdollisuus löytää itselle sopiva elämän polku. Helene on toivonut jatkavansa työtään opettajana Tartossa ja Joonas on muuttanut Suomeen ja pohtii vielä mahdollisuuksia jatkaa työtä lähetystyöntekijänä tai sitten kirkollisessa työssä. Sley jatkaa toki tärkeää työtä Myanmarissa ja Indonesiassa ja meillä kaikilla on yhä mahdollisuus osallistua tähän työhön. Rukoilemme, että kentälle saadaan uusi lähettiyksikkö ja että tähän mennessä tehty työ voisi olla hedelmällinen maaperä tulevaa työtä varten. Kiitos teille, rakkaat työmme tukijat ja esirukoilijat! On ollut ihanaa kulkea tätä tietä kanssanne luottaen siihen, että Jumalamme pitää huolta meistä ja kutsuu armollaan tänäkin päivänä jokaista.

Kuvassa: Tämän vuoden evankeliumijuhlat koskettivat erityisen syvällisesti. Oman riittämättömyyden ja vajavaisuuden kokemus korosti saarnojen ja puheiden sisältöä. Oli ilo saada osallistua tapahtumaan Jumalan antamalla lahjoilla ja kokea itse Jumalan armon parantavaa hoitoa. Kiitos syvällisistä ja ihanista keskusteluista, rohkaisusta ja esirukouksesta! Me kaikki elämme yksin Jumalan armosta!!

Siunausta, armoa ja rauhaa toivottaen,
Joona ja Helene Toivanen

Rukous- ja kiitosaiheita:

- Kiitämme kuluneesta vuodesta ja esirukouksesta. Kiitämme Jumalan armosta ja rauhasta muutoksien ja vaikeidenkin aikojen keskellä.
- Kiitämme mahdollisuudesta olla osallinen siitä työstä, jota Jumalan Pyhä Henki tekee meidän kanssamme ja meistä riippumatta.
- Rukoilemme seurakuntien puolesta Myanmarissa, Indonesiassa, Kambodzassa, Thaimaassa ja kaikkialla maailmassa. Rukoilemme ilosanoman rauhaa ihmisten sydämiin.

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea **Joona ja Helene Toivasen** työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyksenkannatuksena, tai kirjoita viestikenttään ”**Joona ja Helene Toivasen rengas**” + oma **kotiseurakuntasi**.

- Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/> kuukausilahjoittaminen tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 044 7675201
- Viitenumero- ja osoiteasiat: Anu Laine, anu.laine@sley.fi puh. 044 298 2601
- Tukeksi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta. Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.
- Poliisihallituksen 10.9.2021 myöntämän rahankeräysluvan RA/2021/1127 mukaisesti Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ry voi kerätä varoja toistaiseksi koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuoden kuluessa keräyksestä.